

Arrest

nr. 59 486 van 11 april 2011
in de zaken RvV X en X / VI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, Vnde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 26 november 2009 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010, waarbij de zaken worden toegewezen aan de Vnde kamer.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2010.

Gehoord het verslag van voorzitter S. BODART.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat T. DECALUWE, en van attaché B. BETTENS en attaché C. STESSELS, die verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De beroepen zijn gericht tegen twee beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd (vrije vertaling):

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Servische nationaliteit en van moslimorigine, [...]. Sinds 1985 zou u het beroep van politieagent hebben uitgeoefend in Belgrado. In 1992 zou u op missie zijn gestuurd naar Kosovo. Daar zou u informatie betreffende huiszoekingen die moesten plaatsvinden

hebben doorgespeeld aan Albanese politieagenten. U zou zich ook heel passief hebben getoond tijdens de politieacties. Uw Servische collega's zouden u er daarom van hebben verdacht met de Albanezen mee te werken en ze zouden u hebben geslagen en gevangen genomen hebben in de kazerne van Pristina (Republiek Kosovo) gedurende twee dagen. Aangezien u gewond was, zou u vervolgens zijn overgebracht naar het politiehospitaal van Belgrado, van waar u een tiental dagen later zou zijn gevlucht.

U zou naar Zweden zijn gereisd, waar u zou hebben geleefd tot 1994, om u vervolgens in Duitsland te vestigen. In 2003 zou u naar Servië zijn teruggekeerd om de formaliteiten te vervullen om in Duitsland in het huwelijk te kunnen treden. U zou twee of drie maanden in Novi Pazar verbleven hebben alvorens terug in Duitsland te gaan wonen. U zou dit land in maart 2006 verlaten hebben omdat u geen onbeperkte verblijfsvergunning had.

Op 12 maart 2006 zou u teruggekeerd zijn naar de woonst van uw familie, in Novi Pazar. Op 7 april 2006, terwijl u afwezig was, zouden politieagenten u zijn komen zoeken in uw huis. U weet echter niet waarom ze u wilden aanhouden. Verwittigd door uw broer, zou u zich bij een van uw zussen hebben verborgen. Sinds die dag zou u ondergedoken geleefd hebben op verschillende plaatsen in de streek. Rond december 2006 of januari 2007 zou u uw huidige echtgenote hebben ontmoet, mevrouw [R. S.] (S.P. : [...]), toen die bij uw zus op bezoek kwam.

De politie zou geregeld teruggekeerd zijn naar uw huis om u te zoeken. U zou daarom Servië hebben verlaten op 18 augustus 2007 en u zou in België zijn aangekomen op 20 augustus 2007. De dag nadat u het Rijk binnenkwam, hebt u een asielaanvraag ingediend.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet voldoende elementen aanbrengt die aantonen dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming vervat in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 bestaat.

We willen eerst en vooral de aandacht vestigen op het bijzonder onnauwkeurige karakter van uw verklaringen. Zo [...] hebt u nagelaten uit te leggen waarom [de politie] u zocht [...] [en gaf u] alleen veronderstellingen van uwentwege op, die door geen enkel concreet element ondersteund worden.

Toen u gevraagd werd of u wist dat de politie u zocht toen u in Duitsland verbleef en vóór het bezoek aan uw huis op 7 april 2006, hebt u geantwoord dat u er niets over wist [...].

Al deze onnauwkeurigheden met betrekking tot het probleem dat aan de basis van uw asielaanvraag ligt, brengen de geloofwaardigheid van uw uitspraken ernstig in het gedrang.

Er dient opgemerkt te worden dat de feiten die u aanhaalt als de grondslag van uw problemen dateren van 1992, terwijl u verklaart dat de politie u zou hebben gezocht in april 2006, hetzij 14 jaar later. Bovendien brengt u geen enkel objectief element aan dat het mogelijk maakt om uw verklaringen te bewijzen [...] [en] u levert ook geen bewijs van uw terugkeer naar Servië [...].

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat uw houding niet verzoenbaar is met het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. U hebt bevestigd dat u een paspoort verkregen hebt, [...] dat u in 2003 naar Novi Pazar bent teruggegaan en naar Duitsland bent teruggekeerd, waarbij u de grenzen legaal overstak [...]. U zou tijdens uw verblijf in Servië geen enkel probleem hebben gehad. U voegt bij het dossier een rijbewijs en een identiteitskaart [...]. We moeten evenwel opmerken dat u uiteenlopende verklaringen hebt afgelegd rond de vraag dankzij wie u die kaart zou hebben verkregen [...]. Al deze elementen verhinderen te geloven dat de Servische autoriteiten u hebben gezocht naar aanleiding van de gebeurtenissen van 1992, daar u meermaals contact met ze had, zonder reactie van hunnentwege.

Merken we verder op dat u verklaarde uit Servië te zijn gevlucht omdat uw leven er werd bedreigd. U diende evenwel geen asielaanvraag in in Duitsland, waar u van 1994 tot 2006 zou hebben gewoond. [...] U hebt hierover geen enkele pertinente uitleg gegeven [...].

Met betrekking tot uw vrees voor vervolging wegens uw moslimorigine, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratieve dossier toegevoegd [...] dat er geen specifieke schendingen van de mensenrechten gebeuren tegen Slavische moslims. Uw veronderstellingen betreffende uw Bosniakse origine die u aanvoert als reden van de voorgehouden problemen met uw overheid, zijn dus niet gegrond.

De documenten die u aan het dossier toevoegt, [...] zijn niet van die aard dat ze op zich het bestaan bevestigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming zoals weergegeven in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Het feit dat uw broers [...] de vluchtelingenstatus werd toegekend, verandert niets aan de onderhavige beslissing. Deze erkenning werd immers beslist in functie van elementen die hen eigen zijn.

Tot slot heb ik ten aanzien van uw echtgenote [...] een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus."

De tweede bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Slavische moslim [...] en bezit u de Servische nationaliteit. In de lente van 2002 zou u 's avonds te voet [...] Plots zou er een wagen gestopt zijn en de bestuurder zou u met geweld in de wagen hebben getrokken. Hij zou u verkracht hebben en daarna weer uit de wagen hebben gezet. [Hij zou u bedreigd hebben.] [...]. U zou geen aangifte gedaan hebben en u zou niet naar de dokter gegaan zijn. Sinds het voorval zou u getraumatiseerd zijn.

[...] U zou er een kamer hebben gehuurd en u zou er gewerkt hebben als naaister. In december [...] zou u [M.B.] (O.V. [...]) ontmoet hebben. Hij zou ondergedoken geleefd hebben in Servië omdat hij gezocht werd. Hij zou ooit politiemans geweest zijn maar verder zou u geen details kennen over zijn achtergrond en problemen. [...] In augustus 2007 zou [M.] [zich naar België ontvlucht hebben] [...]. Uzelf zou in Servië ook problemen gekend hebben omwille van uw relatie met [M.]. Zo zou u geslagen zijn door drugsverslaafde dertigers [...] U zou geen klacht hebben ingediend [...]. Toen u op een avond uit een café buitenkwam, zou een politiemans u [...] bedreigd hebben. Daarnaast zou u nog [problemen hebben in een discotheek en met een wagen] [...]. Volgens u zouden deze laatste twee feiten eveneens verband houden met uw relatie met [M.] en diens problemen. Omwille van uw psychische problemen en omdat u bij [M.]wou zijn, zou u Servië verlaten hebben in juni 2008. U hebt in België asiel aangevraagd op 30 juni 2008. [...]

B. Motivering

Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot het incident in de lente van 2002 [...] dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit een feit betreft van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard en als dusdanig niet zonder meer verband houdt met de criteria bepaald artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming van dezelfde wet. Uit uw verklaringen blijkt niet dat bovengenoemd incident was ingegeven door etnische, religieuze of andere motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie. [...] Aan bovenstaande dient toegevoegd te worden dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat u voor bovenvermeld probleem geen beroep kon doen op de bescherming van uw autoriteiten. Zo zou u van bovenvermeld incident geen melding gemaakt hebben bij uw autoriteiten. [...] In dit geval kan men dus niet gewagen van een gebrek aan/onwil tot bescherming vanwege de plaatselijke autoriteiten.

Vervolgens verklaarde u dat u sinds het incident in 2002 te kampen heeft met psychische problemen. U verklaarde dat u hiervoor geen medische hulp kon krijgen in Servië omdat er weinig psychologen zijn in Servië en omdat er geen ziekteverzekeringssysteem is (gehoor CGVS I p. 10 en gehoor CGVS II p. 4). Deze bewering stemt echter niet overeen met de informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal, waarvan een kopie als bijlage bij het administratieve dossier werd gevoegd. [...] Uit hetgeen voorafgaat blijkt verder niet dat de door u aangehaalde medische problemen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Voor het overige baseert u zich integraal op de motieven die terzake werden aangehaald door uw partner, [...]. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan zijn vluchtrelaas. [...]

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. [...]".

2. Verknochtheid van de zaken

Eerste verzoeker is de echtgenoot van tweede verzoekster. De Raad onderzoekt de twee verzoekschriften samen, gezien de overduidelijke verknochtheid van de zaken.

3. Over de zaak 47 927

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. De verzoekende partij beroept zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Verdrag van Genève) en de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de wet van 15 december 1980).

3.1.2. De verzoekende partij stelt in hoofdzaak dat de problemen die haar ertoe hebben gedreven om haar land te verlaten concrete elementen zijn en geen veronderstellingen. Zij doet ook gelden dat, als zij de officiële reden waarom zij wordt gezocht niet weet, dit noodzakelijkerwijze in verband moet staan met Kosovo of met haar moslimorigine. Verzoeker voegt eraan toe dat hij hoopte dat de problemen na al die tijd voorbij zouden zijn en zegt dat hij geen enkel concreet bewijs zou kunnen voorleggen dat hij door de politie wordt gezocht, omdat er *"geen enkel document van de politie bestaat."* Verzoeker meent dat zijn rijbewijs, afgeleverd op 24 november 2006 in Novi Pazar, en het ontmoeten van zijn huidige vrouw in die periode bewijzen zijn van zijn terugkeer naar Servië en benadrukt dat, aangezien hij gedurende die hele periode ondergedoken leefde, hij geen ander bewijs heeft kunnen verkrijgen. Hij is van mening dat de omstandigheid dat hij documenten van bepaalde overheden van zijn land heeft kunnen verkrijgen, niet verhindert dat hij nog altijd in gevaar verkeert, aangezien de overheden die hem deze documenten hebben afgeleverd, niet noodzakelijk op de hoogte zijn van het onderzoek dat de politie tegen hem leidt, te meer omdat het niet om een officieel onderzoek gaat en zijn terugkeer in 2003 heel kort en voorzichtig was.

3.1.3 In het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de verzoekende partij de Raad om de bestreden beslissing te herzien en de verzoeker de vluchtelingenstatus of ten minste de subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.2. Discussie

3.2.1. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat in het inleidende verzoekschrift de argumentering betreffende de erkenning van de vluchtelingenstatus gelinkt is aan de argumentering betreffende het toekennen van de subsidiaire bescherming. De verzoekende partij verzoekt immers enerzijds de vluchtelingenstatus, voorzien in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, en anderzijds de beschermingsstatus, beschreven in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, maar zonder een

afzonderlijke, specifieke redenering te ontwikkelen voor beide bepalingen. De Raad leidt hieruit af dat de verzoekende partij haar aanvraag voor subsidiaire bescherming op dezelfde feiten baseert als deze die zij uiteenzet met het oog op het de toekenning van de vluchtelingenstatus, en dat de argumenteringen betreffende deze twee bepalingen door elkaar lopen. De Raad onderzoekt beide vragen dus samen.

3.2.2. Het is aangewezen eraan te herinneren dat het algemene rechtsprincipe volgens hetwelk “de bewijslast aan de aanvrager toekomt”, van toepassing is bij het onderzoek van asielaanvragen (HCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1979, p. 51, §196). Hoewel de notie bewijs in deze context met een zekere soepelheid moet worden geïnterpreteerd, neemt dat niet weg dat het de verantwoordelijkheid van de aanvrager is om de overheid te overtuigen dat hij zich wel degelijk bevindt in de voorwaarden die zijn verbonden aan de status waarop hij aanspraak maakt.

Bovendien, hoewel in asielzaken algemeen aanvaard wordt dat het vaststellen van de feiten en de gegrondheid van de vrees kan gebeuren op basis van louter de verklaringen van de aanvrager, kan deze regel, die met zich brengt dat de aanvrager het voordeel van de twijfel krijgt en dat men met zijn verklaringen genoeg neemt, alleen worden toegepast voor zover de verklaringen voldoende coherent en consistent zijn om te overtuigen. In het onderhavige geval heeft de Commissaris-generaal terecht kunnen vaststellen dat, bij afwezigheid van afdoende bewijselementen, het onnauwkeurige en onwaarschijnlijke karakter van de door de verzoeker gegeven informatie betreffende doorslaggevende elementen van zijn aanvraag, niet toelaat om de aangevoerde feiten enkel op basis van zijn verklaringen voor waar aan te nemen.

3.2.3. De verzoekende partij ontkent niet dat er onnauwkeurigheden en lacunes bestaan, aan het licht gebracht door de bestreden beslissing, maar geeft diverse feitelijke uitleg. De relevante vraag is hier niet, zoals de verzoekende partij lijkt te denken, te beslissen of zij uitleg kan verstrekken betreffende de leemten of de onwaarschijnlijke elementen in haar verklaringen, maar wel te oordelen of ze er, bij afwezigheid van enig begin van bewijs, in slaagt om haar verhaal samenhangend en consequent te brengen, zodat haar verklaringen volstaan om ervan te overtuigen dat de gebeurtenissen waarop ze haar aanvraag baseert werkelijk gebeurd zijn. In dit geval moet op zicht van het administratieve dossier worden vastgesteld dat de bestreden beslissing terecht heeft kunnen vaststellen dat de onmogelijkheid of de weigering van de verzoekende partij om ook maar de minste aanwijzing te geven betreffende de reden waarom de politie haar momenteel zou zoeken voor feiten die zich in 1992 hebben afgespeeld, niet toelaat deze achtervolgingen voor waar aan te nemen.

3.2.4. Met betrekking tot de vrees van de verzoeker omwille van zijn afkomst, herinnert de Raad eraan dat het eenvoudigweg aanvoeren dat de verzoeker van Bosniakse afkomst is, niet volstaat om aan te tonen dat elke persoon van die herkomst terecht vreest te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 of het risico loopt te worden onderworpen aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Het is aan de aanvrager om in concreto aan te tonen dat hij persoonlijk redenen heeft om te vrezen dat hij zal worden vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, in het licht van de informatie die over zijn land beschikbaar is. Bovendien betwist het verzoekschrift niet de objectieve bronnen van de verwerende partij volgens dewelke er geen specifieke mensenrechtenschendingen bestaan ten aanzien van Slavische moslims.

3.2.5. Met betrekking tot de documenten, neergelegd ter ondersteuning van de asielaanvraag, stelt de genomen beslissing terecht vast dat deze op zich geen begin van materieel bewijs uitmaken dat de feiten, aangevoerd ter staving van de asielaanvraag, kan ondersteunen.

3.2.6. Aangaande artikel 48/4, § 2, c, van de wet van 15 december 1980, betreffende de “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij niet het minste element of argument aanbrengt dat het zou mogelijk maken om aan te tonen dat de situatie die momenteel heerst in Servië, als een situatie van “*willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict*” kan worden beschouwd, in die zin van deze bepaling, noch dat de verzoeker door deze hypothese wordt getroffen. In elk geval vindt de Raad noch in het dossier, noch in de proceduredocumenten, enige aanwijzing dat dergelijke motieven zouden bestaan.

3.2.7. Gezien het voorafgaande maakt eerste verzoeker niet aannemelijk dat hij reden heeft te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 indien hij naar zijn land zou terugkeren. Deze vaststelling maakt een diepgaander onderzoek van de middelen van het verzoekschrift overbodig, aangezien een dergelijk onderzoek in geen geval tot een andere conclusie zou kunnen leiden met betrekking tot de grond van de aanvraag.

4. Over de zaak 47 913

4.1. Het verzoekschrift

4.1.1. De verzoekende partij beroept zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingenstatus (hierna: "het Verdrag van Genève"), de artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: "de Wet van 15 december 1980").

4.1.2. Ze betwist in hoofdzaak de pertinentie van de motieven van de genomen beslissing. Ze overweegt met name dat het geweld waarvan ze het slachtoffer was, indien het geen band heeft met de criteria, voorzien in het Verdrag van Genève, dan toch binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 valt. Ze herhaalt dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, zij in Servië geen doeltreffende, psychologische zorg zou kunnen krijgen en dat die veel te duur is. Ze stelt ook dat de verdedigende partij de medische attesten, die aan het dossier werden toegevoegd, niet mocht terzijde schuiven en dat de rechterlijke macht in Servië nog heel onefficiënt en corrupt is.

4.1.3. In het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de verzoekende partij de Raad om de bestreden beslissing te herzien en de verzoeker de vluchtelingenstatus of ten minste de subsidiaire bescherming toe te kennen.

4.2. Nieuw element

4.2.1. De verzoekende partij voegt een nieuw element aan haar verzoekschrift toe, met name een document over de algemene situatie in Servië in juni 2008.

4.2.2. Los van de vraag of dit stuk een nieuw element vormt in de zin van artikel 39/76, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980, wordt het geldig neergelegd in het kader van de rechten van verdediging in zover het dient ter ondersteuning van het middel.

4.3. Discussie

4.3.1. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de argumentering betreffende de erkenning van de vluchtelingenstatus in het inleidende verzoekschrift gelinkt is aan de argumentering betreffende het toekennen van de subsidiaire bescherming. De verzoekende partij verzoekt immers enerzijds de vluchtelingenstatus, voorzien in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, en anderzijds de beschermingsstatus beschreven in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, maar zonder een afzonderlijke, specifieke redenering te ontwikkelen voor beide bepalingen. De Raad leidt hieruit af dat de verzoekende partij haar aanvraag voor subsidiaire bescherming op dezelfde feiten baseert als deze die zij uiteenzet met het oog op het de toekenning van de vluchtelingenstatus, en dat de argumenteringen betreffende deze twee bepalingen door elkaar lopen. De Raad onderzoekt beide vragen dus samen.

4.3.2. De Raad merkt in onderhavig geval op dat de argumenten van de partijen in het bijzonder betrekking hebben tot de vraag naar de mogelijkheid van een bescherming van verzoekster door de Servische Staat.

4.3.2.1. De verzoekster voert immers aan dat ze het risico loopt om ernstige schade te lijden of vervolging vreest, uitgaande van actoren die niet aan de staat gebonden zijn, in casu onbekende aanvallers. Overeenkomstig artikel 48/5, § 1 van de wet van 15 december 1980 kan een vervolging in

de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of teweeggebracht worden door actoren die niet aan de staat verbonden zijn, indien kan worden aangetoond dat noch de staat, noch de partijen of de organisaties die de staat of een belangrijk deel van zijn grondgebied controleren, inbegrepen internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen de vervolgingen of de ernstige schade. Paragraaf 2 van dezelfde bepaling preciseert dat een bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt toegekend wanneer de actoren bedoeld in het eerste lid, redelijke maatregelen nemen om de vervolgingen of ernstige schade te verhinderen, onder andere wanneer ze beschikken over een effectief gerechtelijk systeem dat toelaat om daden van vervolging of ernstige schade op te sporen, te vervolgen en te bestraffen, en wanneer de aanvrager toegang heeft tot deze bescherming.

4.3.2.2. De vraag is dus of de verzoekende partij kan aantonen dat de Servische Staat haar geen bescherming kan of wil geven tegen de vervolging of de ernstige schade die ze zegt te vrezen of riskeert te lijden.

4.3.2.3. In het onderhavige geval merkt de Raad op dat de verzoekende partij toegeeft dat ze geen enkele klacht heeft ingediend of stappen heeft ondernomen om de bescherming van de administratieve overheid of van de politiediensten te verkrijgen. In het verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen enkel argument bij dat aantoont dat ze geen toegang zou hebben gehad tot een effectieve bescherming van haar nationale overheden, in de zin van artikel 48/5, § 2 van de wet van 15 december 1980. Ze beperkt zich ertoe te herhalen dat ze te angstig was om een klacht te durven indienen. Ze legt ook een heel kort en algemeen document van juni 2008 neer over de situatie van de rechterlijke macht in Servië. De Raad is van mening dat deze pogingen tot uitleg er niet in slagen om aan te tonen dat de Servische autoriteiten de verzoekende partij geen bescherming kunnen of willen geven tegen de vervolging of de ernstige schade, en evenmin dat de verzoekende partij geen toegang tot die bescherming zou hebben gehad, had ze zich tot haar overheden gewend.

4.3.2.4. Bijgevolg ontbreekt één van de basisvoorwaarden opdat de aanvraag van de verzoekster kan worden ondergebracht in het toepassingsveld van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Er is immers helemaal niet aangetoond dat, in geval de voorgehouden feiten voor waar kunnen worden aangenomen, de Servische Staat de verzoekster geen bescherming kan of wil bieden tegen eventuele vervolgingen of ernstige schade.

4.3.3. De omstandigheid dat de verzoekster psychologische problemen heeft, volstaat niet, als dusdanig, om te besluiten dat verzoekster geen toegang zou hebben gehad tot de bescherming van haar nationale overheid indien zij zich tot die overheid had gericht. De Raad herinnert er overigens aan dat hij niet over de wettelijke bevoegdheid beschikt om een aanvraag voor subsidiaire bescherming op basis van medische motieven te onderzoeken, gelet op de bewoordingen van artikel 48/4, § 1, van de wet van 15 december 1980: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (...)”*, waarbij uit deze bepaling duidelijk blijkt dat de wetgever de bevoegdheid om een aanvraag op basis van medische elementen te onderzoeken uitdrukkelijk heeft voorbehouden aan de minister van Binnenlandse Zaken of aan zijn gemachtigde.

4.3.4. Tot slot dient er, aangezien de feiten aangevoerd door tweede verzoekster verbonden zijn aan deze die werden aangevoerd door eerste verzoeker, en om dezelfde redenen als deze die hebben geleid tot het afwijzen van het beroep van eerste verzoeker, te worden besloten dat hun verklaringen betreffende deze gebeurtenissen niet volstaan om te bepalen of de voorgehouden feiten waar zijn.

4.3.5. Gezien het voorafgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij reden heeft te vrezen voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade indien ze naar haar land terugkeert. Deze vaststelling maakt een diepgaander onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en van de argumenten van het daarnaar verwijzende verzoekschrift overbodig, aangezien een dergelijk onderzoek in geen geval tot een andere conclusie zou kunnen leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 47 927 en 47 913 worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend en elf door:

dhr. S. BODART,
mevr. A. VAN ISACKER,
mevr. K. DECLERCK,
dhr. T. LEYSEN,

voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. BODART